

MEEDOGENLOOS

Leesexemplaar

DAMEN &
VANDERMEEREN

Meedogenloos

Thriller

Van Halewyck

hildevandermeeren.com

 Hilde Vandermeeren

Leesexemplaar

‘Wat me niet vernietigt, maakt me sterker.’

NIETZSCHE

Leesexemplaar

*Dit verhaal is fictief.
Elke gelijkenis met bestaande personen
of gebeurtenissen berust op toeval.*

Leesexemplaar

DEEL 1

De aanklacht

Leesexemplaar

PROLOOG

Sommigen beweren dat de perfecte moord niet bestaat omdat er altijd een kans is – hoe klein ook – dat je tegen de lamp zult lopen. Daar ben ik het niet mee eens. Of je er al dan niet in slaagt om de perfecte moord te plegen, heeft niets te maken met toeval maar alles met intelligentie.

En daar zijn de meesten nu eenmaal niet rijkelijk mee bedeed. Neem nu die ene vrouw die zo dom was om op haar eigen computer te googelen ‘hoe pleeg je de perfecte moord’, ‘een lichaam doen verdwijnen in tien stappen’ en ‘manieren om te stikken’. Toen haar tweede kind overleed, werd er een onderzoek gestart, waarbij haar eigen zoekgeschiedenis haar de das omdeed.

Een vraag die mij al lang bezighoudt – nog voor ik mijn overpeinzingen in de praktijk heb toegepast – is wat de precieze omschrijving is van ‘de perfecte moord’. We hebben het hier niet over een wiskundige formule of een sluitende definitie. Er zit wat rek op, het begrip is voor interpretatie vatbaar. Slaat de term enkel op de sterfgevallen die niet als verdacht worden beschouwd terwijl er wel degelijk moord in het spel is? Of moeten we het ruimer bekijken: is er ook sprake van een perfecte moord als je er een ander voor laat opdraaien? Of als je er op een ingenieuze, berekende manier in slaagt om een celstraf te ontlopen?

Persoonlijk vind ik van wel, dat is toch hoe ik het heb aangepakt.

Ten slotte nog dit: vertrouw je geheim aan niemand toe. Derden zijn zelden trouwe bondgenoten.

I

Ze zag hoe het mes zijn lichaam binnendrong.

Met een schreeuw werd Kirsten wakker. Ze zat rechtop in bed, haar pyjama kleefde aan haar rug en ze trilde hevig. Haar keel voelde rauw en pijnlijk aan, alsof de binnenkant open was geschuurd. Automatisch keek ze naar de cijfers van de wekkerradio, die oplichtten in het duister. Halfdrie.

Ze deed haar nachtlamp aan en besepte dat het licht niet zou volstaan om haar onrust te verjagen. De gruwelijke beelden van Fontes' dood leken wel in haar hoofd vastgespijkerd. Ze was erbij geweest toen haar voormalige mentor in Lissabon werd vermoord en ze had het niet kunnen verhinderen. De onmacht, de schuldgevoelens en het zelfverwijt hadden haar een hele tijd achtervolgd. De psychiater die ze had geconsulteerd had er een naam aan gegeven: posttraumatische stressstoornis. Nu ze terug was in haar ouderlijke huis in België waren de nachtmerries verminderd, maar niet verdwenen. Het leek wel of de angst naar Ramskapelle was meegereisd en ook op ruim tweeduizend kilometer van de plaats delict nog verpletterend voelbaar was. Maar ze was altijd een vechter geweest en ook dit was iets wat ze zou overwinnen.

Met een ruk gooide ze de deken van zich af en ze verliet de kamer. Vorig jaar had ze haar moeder verloren aan pancreaskanker, tweeëntwintig jaar nadat haar vader in Lissabon was verongelukt. Ze was nu dertig en ze stond er helemaal alleen voor. In deze moeilijke tijd moest ze op zichzelf vertrouwen.

De trap kraakte terwijl ze afdaalde. In de keuken vulde ze een glas water en liet haar blik in het rond glijden. Dit was het

huis waar ze was opgegroeid tot ze op haar achttiende – met slaande deuren – voor haar rechtenstudie naar Lissabon was vertrokken. Het contact met haar moeder was langzaam weer hersteld en net op het moment dat het zo goed ging, had de ziekte er een einde aan gemaakt. Kirsten dronk haar glas leeg en zette het met een klap op het aanrecht. Ze schrok van het geluid, hoewel er in het hele huis toch niemand was die wakker zou worden. Ze mocht schreeuwen zo hard ze wilde en tientallen glazen tegen de muur kapotgooien, er zou niemand de trap afstormen om bezorgd te vragen wat er scheelde.

Ze schoof een keukenstoel achteruit en ging zitten. Was het wel een goed idee geweest om in dit huis in te trekken, waar – op de echo's uit het verleden na – een eindeloze stilte hing? Volgens Camila Ribeira, de officemanager van Fontes & Associados, die haar nog af en toe belde, zou de verkoop van de ouderlijke woning helpen om een nieuwe start te maken. Toen Kirsten terug in België was, had ze op het punt gestaan om een makelaarskantoor te contacteren, maar ze had het niet gedaan. Indien ze het huis zou verkopen, zou ze de vaste grond onder haar voeten verliezen. Dat leek haar in deze situatie niet verstandig.

Dat sloeg niet alleen op wat er in Lissabon was gebeurd, maar ook op de komende rechtszaak, waarbij ze een Vlaamse confrater zou adviseren. Om die reden was ze teruggekomen. Ze liep naar de woonkamer, pakte de map met krantenartikelen over de zogenaamde 'slaapwandelmoord' en ging op de bank zitten, op dezelfde plaats waar haar moeder gewoonlijk had gezeten. Het bankstel had ze intussen vervangen door een moderne versie.

Aangezien slapen nu toch niet meer zou lukken, verdiepte ze zich in de documenten. De bizarre moordzaak waarin de vijfendertigjarige Nick Steverlinck beschuldigd werd van de moord op zijn vriendin Nadia had voor veel ophef gezorgd.

Zeker sinds er in de pers was verschenen dat de verdachte zich niets van de feiten kon herinneren. De enige verklaring die hij kon bedenken, was dat hij zijn vriendin tijdens het slaapwandelen had gedood. Het mes met daarop zijn vingerafdrukken was bij het lichaam aangetroffen. Kirsten las de samenvatting die meester Versluys haar had gemaïld. Hij was een geroutineerde strafpleiter van begin vijftig, en in zijn carrière had hij al een aantal vrijspraken verkregen voor moorden die zich meestal in de relationele sfeer hadden afgespeeld. Dat Nadia net zoals Fontes met een mes was vermoord, deed Kirsten opnieuw aan de vreselijke gebeurtenissen in Lissabon denken. Het verslag van meester Versluys was niet de meest ideale lectuur voor iemand die de slaap niet kon vatten. Maar dit was nu eenmaal haar werk als advocate. Voorlopig toch nog, dacht ze. Marian, de moeder van Nick, had haar in Lissabon opgebeld en haar wanhopig gesmeekt om haar bij te staan. Marian had haar dochter Sandy twintig jaar geleden al verloren en ze wilde geen tweede kind kwijt. Kirsten was overstag gegaan. Dit werd haar laatste strafzaak voor ze definitief met de advocatuur zou stoppen om een andere richting in te slaan. De erfenis gunde haar de tijd om daar even over na te denken.

Vanuit de traphal hoorde ze iets kraken. Ze keek op en er trok een rilling door haar heen. Haar pyjama voelde aan als een klamme tweede huid, die ze zo snel mogelijk van zich af wilde schudden. Ze kon maar beter een douche nemen. *Zou ze dat wel doen? Wat als ze hier niet alleen was?* Ze stond op. Natuurlijk was ze alleen in dit huis. Het was normaal dat ze af en toe iets hoorde, het geluid van de wind die rond het huis gierde of de buren die de straat in reden. Aan de achterkant van het huis was het altijd rustiger. Er was alleen een pad dat voor fietsers en voetgangers was bedoeld, omzoomd met bomen. Daarachter lag het kerkhof, waar ook haar ouders begraven lagen, met in het midden de kerk.

Kirsten stond op en bleef nog even luisteren. Het was stil. Misschien moest ze nog wat proberen te slapen, morgen zou een drukke dag worden. Ze liep de trap op, ging haar slaapkamer binnen en deed het dakraam open. Vervolgens pakte ze een kruk en ging erop staan. Het was midden september en hoewel de nachten frisser werden, hing de nazomer nog voelbaar in de lucht. Kirsten keek naar het pad, dat spaarzaam was verlicht en waar Vincent Bertelet twintig jaar geleden zijn ex-vriendin en Kirstens voormalige oppas Sandy had vermoord. Kirsten was amper tien geweest toen ze vanuit de dakgoot had gezien hoe Sandy het pad op weg naar haar huis afliep en er vanachter een boom ineens een schim was opgedoken. Bertelet had Sandy daar staan opwachten. Eerst had Kirsten nog gedacht dat ze aan het kussen waren toen hun hoofden zich naar elkaar toe bogen, maar daarna was Sandy roerloos blijven liggen.

Kirsten had tijdens het proces anoniem tegen Bertelet getuigd en de jaren nadien had ze gedacht dat ze veilig was. Totdat iemand die ze vertrouwd had die informatie doelbewust naar de pers had gelekt. Bertelet was achter haar aan gegaan en de voormalige militair had daarbij slachtoffers gemaakt. Ze sloot haar ogen en huiverde toen ze in gedachten zijn vinger over haar wang voelde glijden en zijn afscheidswaarden hoorde: 'Ik blijf je volgen. Stel me niet teleur.'

Hij had haar kunnen doden, maar hij koos ervoor om dat niet te doen. Niemand wist waar hij nu was; hij beschikte over verschillende valse identiteitskaarten en had geld genoeg om zijn uiterlijk te veranderen. Bertelet was een kameleon, dacht ze. Hij versmolt met zijn omgeving.

Stel dat hij op dit moment naar haar keek?

Snel deed ze het dakraam dicht, liep naar de badkamer en draaide de deur op slot. Even later gleed ze tussen de lakens. Opgefrist, maar vooral waakzaam.

Het was zes uur 's ochtends. Op de conciërge en de schoonmaker na was er niemand aanwezig in de gebouwen van Ryser, een van de farmaceutische bedrijven van het industriepark in Diegem. David Dumoulein stond in werkplunje bij de glaspartij die hij juist had schoongemaakt. Hij had het altijd merkwaardig gevonden dat de CEO's en de grote bonzen van Ryser hun meetings hielden in een ruimte waar ze voor iedereen zichtbaar waren, als vissen in een aquarium. Het was alsof ze daarmee aan de buitenwereld wilden bewijzen hoe transparant ze waren. Dat was allemaal schone schijn, wist David. Ryser was geen haar beter dan die andere farmareuzen die tienduizenden doden op hun geweten hadden. Met een glimlach betaalden ze uit hun ene broekzak de miljoenenclaims terwijl ze hun andere zak vulden met de bedrijfswinst, die vele malen hoger lag dan de schadevergoedingen. *Handelaars in de dood*, zo luidde de titel van het boek dat hij over de farmaindustrie aan het schrijven was. De multinational Ryser zou daarin de meeste aandacht krijgen. Het boek was zijn geheime missie sinds zijn tienerzoon Elias drie jaar geleden tijdens het voetballen aan een hartstilstand was bezweken. Dat was nadat de jongen op voorschrift een gloednieuw middel tegen brandend maagzuur had ingenomen. Volgens de autopsie was er geen aanwijsbaar verband tussen Elias' overlijden en het medicijn, maar kort daarna werd het bewuste product door Ryser zonder duidelijke redenen uit de handel genomen. *Leugenaars. Bedriegers. Maffiosi.*

Farmaceutische bedrijven waren in zijn ogen nog erger dan wapenhandelaars. Die laatsten gaven tenminste nog toe

dat hun producten dodelijk waren, de farmaceutische industrie veegde dat onder de mat. Hij had artikelen gelezen over omkoping bij artsen, academici, journalisten, politici en redacteuren van medische tijdschriften. Om nog maar te zwijgen van de belangenvermenging, de onderzoeken en de testgegevens die op grote schaal werden gemanipuleerd. Hij schatte dat hij nog een maand nodig had om zijn boek af te werken. Het was echter van cruciaal belang dat hij de archiefruimte binnenkwam. Die bevond zich op een afdeling waarvan hij de toegangscode niet kende. Hij vermoedde dat hij in de archiefruimte geheime gegevens zou ontdekken over het dodelijke product tegen brandend maagzuur. Die zou hij allemaal in detail in zijn boek verwerken. Het zou één grote beschuldigende vinger worden tegen de multinational Ryser, die zijn kind had afgepakt. Het was hem niet te doen om een schadevergoeding. Geld interesseerde hem niet. Het enige wat hij wilde, was dat het bedrijf zijn verantwoordelijkheid nam voor de dood van zijn zoon.

Het boek zou voor ophef zorgen, dat wist hij nu al. Dat hij mogelijk zou worden aangeklaagd wegens laster en eerroof kon hem niet schelen. Hij had toch niets te verliezen. Ze hadden hem het dierbaarste in zijn leven al afgenomen. Hij keek naar het rode logo in de vergaderruimte: de letter R lichtte op tegen de donkere wand, als een tikkende tijdbom. Hij haalde zijn notitieboekje uit zijn broekzak en schreef die gedachte neer voor hij ze vergat. Het beeld van een tikkende tijdbom; een mooie metafoor voor de farmaceutische industrie.

Achter zich hoorde hij een deur opengaan en hij stak zijn boekje snel weg. Ronny kwam eraan. De conciërge gaf hem voortdurend het gevoel dat hij op zijn tellen moest passen. Hij pakte zijn emmer en zag een lichtje opflikkeren onder aan de camera in de hoek van de gang. *Big Brother is watching you*, dacht hij. Opnieuw een geschikte zin voor zijn boek. Zijn

hand gleeed naar zijn broekzak, maar hij haalde zijn notitieboekje er niet uit. Er waren te veel ogen die hem aan het bespieden waren.

De conciërge, die ook instond voor de beveiliging, was een zwaarlijvige, kleine man, die al hijgde nadat hij de lift had genomen. Ronny liep langs hem heen zonder hem een blik waardig te keuren. Een schoonmaker was voor hem vermoedelijk niets meer dan een verwaarloosbaar attribuut in dit gigantische gebouw, zoals het moderne kunstwerk in de hal, dat een compositie van pillen moest voorstellen.

Hij knikte Ronny zo vriendelijk mogelijk toe, al was het maar om ervoor te zorgen dat de man zeker zou doorlopen. Een gesprek aanknopen met een schoonmaker was beneden Ronny's waardigheid. Hij sloeg vermoedelijk nog liever een praatje tegen dat afschuwelijke kunstwerk beneden. David wachtte nog even tot Ronny hijgend langs was gesjokt en vervolgens om de hoek was verdwenen.

Hij pakte zijn notitieboekje en schreef de briljante Big Brother-zin nog snel op. Hij zorgde ervoor dat hij met zijn rug naar de camera toe stond; op de beelden zou het lijken of hij zijn zakdoek uit zijn zak had gehaald en zijn neus had gesnoten. Daarna stak hij het boekje weg. Niemand wist waarmee hij bezig was. Met zijn ex-vrouw had hij geen contact meer, vrienden had hij niet meer sinds hij zich nu al bijna drie jaar in zijn flat opsloot met zijn laptop als enig gezelschap. En hier, bij Ryser, was er niemand die hij voldoende vertrouwde om zijn diepste geheimen mee te delen. Ruim twee jaar lang had hij alle vacatures van het bedrijf zorgvuldig in de gaten gehouden, en toen er zes maanden geleden een schoonmaker werd gezocht, had hij zijn kans gewaagd. Met succes. Voordien had hij als taxichauffeur gewerkt. De rareiteiten die hij op zijn achterbank had gekregen, hadden zijn mensenkennis alleen maar aangescherpt.

Hij keek op. De glazen wand blonk als een spiegel. Hij zag een magere man van zesenvertig met zwart haar, dat aan de slapen grijs kleurde. Hij wist dat er producten bestonden om zijn haren te verven, maar hij overwoog geen seconde om die chemische troep te gebruiken. Geen pil, geen lepel siroop en geen druppel keelspray kwamen sinds de dood van zijn zoon in de buurt van zijn lichaam. En na de publicatie van zijn boek – uiteraard in eigen beheer, want wie weet ging een uitgever met zijn ideeën aan de haal – zou ook de massa zich bewust worden van de dodelijke risico's van ogenschijnlijk onschuldige medicijnen en van de gewetenloosheid van Ryser. *Een sluipmoordenaar zonder geweten*, zo had hij het bedrijf in zijn boek omschreven. Hij pakte zijn emmer en liep bijna fluitend verder in het vooruitzicht dat een simpele schoonmaker, die weliswaar een universitair diploma filosofie op zak had, een multinational op zijn grondvesten zou doen daveren.

Hij liep voorbij het familieportret met daarop Maud Ryser, de vijfenveertigjarige bedrijfsleidster en de kleindochter van de stichter. Ze had lang bruin haar en een priemende blik. Met haar meter vijftachtig leek ze een antenne die alles registreerde wat er in haar bedrijf gebeurde. Haar werkplek bevond zich in deze gang en was enkel toegankelijk met een badge. Behalve Maud zelf en haar personal assistant was hij voor zover hij wist de enige die er ook een had. Maud Ryser stond er namelijk op dat hij elke ochtend vroeg haar kantoor schoonmaakte en daarbij luchtverfrissers gebruikte van het zusterbedrijf, met allemaal chemische nepgeuren, waar hij barstende hoofdpijn van kreeg.

Hij legde zijn badge op het display, er klonk een bliep en de deur klikte open. Hij ging naar binnen en liet zijn blik over het zwartgelakte bureau glijden, de ingemaakte kasten met dezelfde gladde wand en de lederen bureaustoel waarop Maud altijd kaarsrecht plaatsnam als een koningin op haar

troon. Zo deelde ze ook haar bevelen uit. Hij keek naar de spuitbus in zijn hand en vloekte. Op maandag wilde ze citrusvruchten, dinsdag dennenfris, woensdag zeebries, donderdag berglucht en op vrijdag heidebloemen. De berglucht bezorgde hem de ergste hoofdpijn en vandaag was het helaas donderdag. Hij probeerde niet in te ademen terwijl hij een paar keer de chemische geur van ‘de Himalaya’ – die naam stond echt op het etiket – in het rond spoot. Eén keer had hij het gewaagd om geen product te verstuiven, zodat zijn geïrriteerde ogen zich konden herstellen van de dag ervoor. Maar diezelfde voormiddag nog had Maud hem bij zich geroepen. Ze zat op haar troon en keek dwars door hem heen. Het was op een maandag. ‘Je moet veel meer verstuiver gebruiken,’ had ze gezegd. ‘Er hangt geen spoor van citrusvruchten in de lucht. Het ruikt hier naar een grafkelder.’

Hij had zich verontschuldigd, want hij wilde zijn baan niet verliezen – nog niet – en sindsdien had hij als een gek in het rond gespoten, net zoals hij nu ook deed. De scheikundige berglucht schoot via zijn neus recht naar zijn hersenen, alsof iemand er een harpoen doorheen joeg. Hij checkte vervolgens of hij het bureau voldoende had doen glimmen en elk spoor-tje van stof verwijderd had. Door de literaire opstoten van deze ochtend lag hij wat achter op zijn werkschema. Indien Maud Ryser ineens zou opduiken, zou ze het niet appreciëren om een schoonmaker in haar kantoor aan te treffen. Zelfs niet als die rook alsof hij net de top van de Himalaya was afgedaald. Klaar. Hij pakte de fotolijst op het bureau van de bedrijfsleidster en zorgde ervoor om geen vieze vingerafdrukken achter te laten op het glas. Maud stond in skipak naast haar zoon, een opgeschoten tiener die hooghartig in de lens keek, alsof het bedrijf al van hem was.

Hij zette de fotolijst terug; zijn ogen brandden door die chemische berglucht en ook door zijn veel te lang opgespaar-

de verdriet. Net als hij was Maud gescheiden, maar daar hield de gelijkenis dan ook op. Zij leidde een bedrijf, hij niet. Zij had nog een zoon, hij niet.

Hij verliet haar kantoor terwijl hij zich in gedachten corrigeerde. Maud Ryser had *voorlopig nog* een bedrijf.

Kirsten geeuwde terwijl ze in de ochtendfile richting Brussel stond. Ze wierp een snelle blik op het klokje van het dashboard. Ze had een ruime marge genomen om niet te laat te komen voor haar afspraak met meester Versluys. Hij woonde in een residentiële wijk in Meise, aan de rand van Brussel, waar ook zijn kantoor was. Ze hadden de afgelopen dagen gebeld en gemaïld, maar elkaar nog niet persoonlijk ontmoet. Uit de telefoongesprekken leidde Kirsten af dat hij daar niet echt om stond te springen. Versluys had zich nogal afstandelijk opgesteld en zich ook hardop afgevraagd wat de meerwaarde kon zijn van Kirstens inbreng bij deze zaak. Ze had geantwoord dat hij degene was die de verdediging van Nick zou voeren, zijn zaak zou bepleiten voor de rechtbank en de pers te woord zou staan. Haar rol was louter adviserend, zoals Marian, de moeder van Nick, haar had gevraagd. Haar plek was in de marge, ze zou aan de zijlijn blijven staan, had ze hem verzekerd.

‘Dan zullen een paar gesprekken wel volstaan,’ had meester Versluys gisteren tegen haar gezegd. Hij zei het op de toon van iemand die de deur had opengezet om een lastige vlieg naar buiten te laten. Versluys was een wat ijdele man die erom bekendstond dat hij niet de gemakkelijkste was om mee samen te werken. Het zorgde ervoor dat Kirsten nog gemotiveerder was om zich zo goed mogelijk in deze zaak in te werken. Dat was ze aan Marian en Nick verschuldigd. En het meest nog aan Sandy. Ze had zich nadien vaak afgevraagd of ze de moord had kunnen voorkomen als ze ineens was begonnen te schreeuwen, die avond dat Bertelet Sandy had gewurgd.

Niemand had haar iets kwalijk genomen, ook de moeder van Sandy niet. 'Je was nog maar een kind, je kon niet inschatten hoe slecht sommige mensen zijn,' had haar eigen moeder vaak gezegd.

Intussen wist ze dat maar al te goed. Ze dacht aan het mes dat in het lichaam van Fontes was neergeploft. Haar hartslag ging de hoogte in, haar keel werd droog en haar armen wogen ineens loodzwaar op het stuur. Voor haar ogen doken donkere vlekken op, de verontrustende voortekenen van een hyperventilatie-aanval. Krampachtig probeerde ze de ademhalingstechniek toe te passen die ze tijdens de therapieessies had geleerd. Ze schrok toen de vrachtwagen achter haar luid claxonnerde.

Het verkeer was weer op gang gekomen zonder dat ze het had gemerkt. Ze schakelde naar de juiste versnelling, zette haar voet op het gaspedaal en concentreerde zich op de snelweg voor haar. Ze sprak zichzelf toe. *Houd afstand. Let op de witte bestelwagens links van je, die van rijbaan verandert zonder zijn richtingaanwijzers te gebruiken.* Het zorgde ervoor dat het bebloede mes uit haar gedachten verdween, haar ademhaling stabiliseerde en de donkere vlekken verdwenen, waardoor ze zich weer kon focussen. De enige juiste richting was de weg die voor haar lag. Altijd vooruitkijken en nooit achterom, zelfs al voelde ze de koude adem van de doden in haar nek. Of van de levenden. Even schoot het door haar heen dat niemand wist waar Bertelet uithing. Ze had het beklemmende gevoel dat hij dichterbij was dan ze dacht, alsof hij op de achterbank zat. Ze bedwong de neiging om achter zich te kijken. Ik ben sterker dan dat, hield ze zichzelf voor.

Op het nippertje zag ze dat de auto voor haar stilstond. Bliksemsnel ging ze op de rem staan. Op een paar centimeter van zijn bumper stond ze stil. Ze moest Bertelet uit haar hoofd proberen te zetten of er zouden nog ongelukken gebeuren.

Even later reed ze de straat in waar Versluys woonde. Ze zag de luxueuze villa's op een ruime lap grond, omheind door gietijzeren poorten met de logo's van beveiligingssysteem. Ze schatte dat het prijskaartje van deze huizen boven een miljoen euro uitsteeg. Voor de villa van Versluys hield ze halt. Het was een woning uit de jaren negentig met een moderne aanbouw, waar vermoedelijk zijn kantoor was. De gietijzeren poort was echter gesloten, alsof hij niemand verwachtte. Ze liet de motor draaien, stapte uit en meldde zich aan via het intercomsysteem. Het duurde even voor er een reactie kwam. Een zakelijke vrouwenstem liet haar weten dat de poort zou opengaan en dat ze meester Versluys van haar komst op de hoogte zou brengen. Kirsten stapte in en wachtte ongeduldig tot ze naar binnen kon rijden.

Nadat ze zich op de voorziene plaats had geparkeerd, liep ze naar de ingang van zijn praktijk. De officemanager, die achter de balie zat, verzocht haar om nog even in de wachtkamer te gaan zitten, want meester Versluys was in gesprek. Deze samenwerking of hoe dit ook omschreven moest worden, beloofde een hordeloop met talrijke hindernissen te worden. Dat werd bevestigd toen haar confrater een halfuur later opdook, zonder enig excuus of uitleg voor de vertraging. Hij schudde haar de hand en ging haar voor naar zijn werkamer. Kirsten nam tegenover hem plaats aan de andere kant van zijn bureau. Links zag ze een wand vol boeken, er stond een kunstwerk met veel metaal, waar ze bijna aan was blijven haken toen ze binnenkwam. Op zijn notenhouten bureau lagen stapels vuistdikke dossiers. Meester Versluys zelf was een normaal gebouwde man met peper-en-zoutkleurig haar. Zijn duur uitzierende maatpak zat hem als gegoten en hij droeg een bril met een donker montuur, dat hem iets ouder maakte dan iemand van begin vijftig. Ze had hem al vaak bezig gehoord in praatprogramma's op tv en het was haar opgeval-

len dat hij er altijd in slaagde om veel meer gesprekstijd in te palmen dan degene die een tegenovergesteld standpunt innam. Hij was het type dat altijd wilde winnen, dacht Kirsten, een veroveraar van de zuiverste soort. Versluys was niet getrouwd. Misschien was het hem nooit gelukt om iemands hart te veroveren.

‘Samengevat is dit de situatie,’ begon hij. ‘Nick Steverlinck is in verdenking gesteld van de moord op zijn vriendin Nadia Delover. Zijn aanhouding is door de raadkamer verlengd, hij verblijft in de gevangenis van Vorst en zoals ik je gisteren heb verteld, gaan we straks samen naar hem toe. Nick blijft bij zijn eerdere verklaringen: hij werd die ochtend wakker naast zijn dode vriendin, die helemaal onder het bloed zat, waarna hij in paniek de hulpdiensten heeft gebeld. Hij heeft geen enkele herinnering aan wat er die nacht is gebeurd. Hij houdt vol dat ze geen ruzie hadden. Het moordwapen, een vleesmes met daarop zijn vingerafdrukken, lag onder zijn kant van het bed. Er is geen enkele aanwijzing dat er derden bij betrokken zijn. De enige verklaring die mijn cliënt kan geven, is dat hij gehandeld heeft tijdens het slaapwandelen, in een onbewuste toestand dus.’

Hij draaide zich een kwartslag en pakte een map uit de kast achter zich. Het viel Kirsten op dat hij het over ‘mijn cliënt’ had en niet over ‘onze cliënt’, waarmee hij zijn visie op haar positie in deze zaak – al dan niet bewust – duidelijk maakte. Versluys sloeg de map open.

‘Ik heb hier een aantal relevante zaken die je eens moet doornemen. Verenigde Staten, 1980. Een twintigjarige student werd beschuldigd van moordpoging op een vriend die bij hem logeerde en die hij ’s nachts met een gebroken bierfles had aangevallen. Volgens de rechtbank heeft de verdachte de handelingen die hem ten laste werden gelegd wel gepleegd, maar heeft hij dat niet met opzet gedaan omdat hij aan een

slaapstoornis leed en op het moment van de feiten aan het slaapwandelen was. Vrijspraak. En dit hier, Schotland, 2002. Vrouw slaat haar partner twee keer met een hamer op het hoofd tijdens zijn slaap, de vrouw is vrijgesproken omdat ze volgens de rechter aan een slaapstoornis leed. En dan deze zaak van drie jaar geleden. Een negenenvijftigjarige Brit en toegewijde huisvader wurgde zijn vrouw tijdens een trip met een mobilhome omdat hij dacht dat...'

'...er een inbreker in de camper was binnengedrongen en hij tijdens zijn verwarde slaaptoestand zijn vrouw voor een inbreker hield,' vulde Kirsten aan. 'De man werd vrijgesproken. Ik heb mijn huiswerk gemaakt.'

Ze glimlachte en zag een trek op zijn gezicht verschijnen die ergernis verried.

Ze bespraken nog een paar belangrijke punten voor de beoogde strategie, waarbij de term gesprek niet echt van toepassing was, dacht Kirsten, aangezien het vooral eenrichtingsverkeer was van meester Versluys naar haar toe. Ten slotte stond hij op.

'Tijd om meneer Steverlinck een bezoek te brengen.'

Kirsten parkeerde haar auto en stapte uit. Ze waren elk met hun eigen auto hiernaartoe gereden omdat Versluys na het gesprek met Nick ook nog een andere cliënt wilde spreken. Kirsten zag haar confrater iets verderop naar de ingang van de gevangenis lopen. Ineens draaide hij zich om, alsof het hem nu pas te binnen viel dat Kirsten er ook bij was. Hij wachtte haar op.

'Daar zijn ze al,' zei hij. Hij keek naar een man die haastig hun richting uit kwam. 'De pers.'

Hij voegde eraan toe dat ze onmogelijk konden weten dat Kirsten en hij vandaag bij Nick Steverlinck langs zouden gaan, wellicht waren ze daar voor een andere zaak en roken ze nu

hun kans. De reporter die opdook, kwam Kirsten vaag bekend voor, maar ze kon hem niet plaatsen.

‘Laat dit maar aan mij over,’ zei Versluys op een neerbuijgende toon en hij deed enkele stappen in de richting van de verslaggever.

Tot Kirstens verbazing stooft de reporter rakelings langs Versluys heen en hij ging vlak voor haar staan. ‘Meester Hartogs? U bent toch degene die vorig jaar in Lissabon op het nippertje aan de dood bent ontsnapt? Hoelang bent u al terug in België? Bent u van plan om hier te blijven? Betekent dit dat u dan toch de advocatuur niet voor gezien houdt, zoals u had laten uitschijnen? Wilt u ten minste op één van deze vragen een antwoord geven?’

Nu wist Kirsten weer wie hij was. De man werkte voor een krant die graag sensationeel uitpakte en van alle Vlaamse journalisten was hij de meest opdringerige geweest toen ze zich na de dood van meester Fontes van de media had afgesloten.

‘Voert u de verdediging van Nick Steverlinck?’ drong hij aan.

‘Meester Versluys is zijn raadsman. Ik heb in deze zaak louter een adviserende functie,’ antwoordde Kirsten.

Een cameraploeg en een persfotografe snelden nu ook op haar af. De fotografe was er als eerste, ze hield haar toestel klaar. ‘Meester Versluys?’ vroeg ze.

‘Ja,’ antwoordde die terwijl hij hautain in de lens keek en zijn bril goed zette.

‘Kunt u even opzijgaan?’

Nick zat in de spreekkamer tegenover Kirsten en meester Versluys. Ze schrok van hoe fel Nick veranderd was sinds ze hem de laatste keer had gezien, vorig jaar op de begrafenis van haar moeder. In haar herinnering was hij een sportief gebouwde dertiger met blond haar, een hip kapsel, goedgekleed, met een knap gezicht en een betrouwbare uitstraling. Zo'n type dat je 's nachts om hulp zou durven te vragen wanneer je met autopech op een verlaten weg was gestrand. Van dat beeld was nu niets meer over. Zijn haar hing sluik voor zijn ogen, zijn sportieve lichaam was verborgen in een gevangenisplunje die hem iets te groot leek en zijn gezicht was asgrauw. Als ze niet beter wist, zou ze denken dat er een junkie voor haar zat.

'Bedankt dat je hiernaartoe bent gekomen,' zei hij schor tegen Kirsten. Hij hief zijn handen op in een radeloos gebaar. 'Dit is allemaal zo onwerkelijk. Ik kan nog altijd niet bevatten dat ik nu in de cel zit. Dat Nadia er niet meer is. En al dat bloed...'

Hij begroef zijn hoofd in zijn handen.

'Rustig maar,' zei Kirsten nog voor Versluys kon reageren. 'Ik ben hier om je bij te staan. Ik weet dat het niet gemakkelijk is, maar kun je nog eens vertellen wat je je herinnert van die bewuste ochtend waarop je Nadia dood aantroef?'

'Puur tijdverlies,' zei meester Versluys kortaf tegen Kirsten. 'Mijn cliënt zal je daarover niet meer kunnen vertellen dan wat je in mijn verslagen hebt gelezen.' Hij wachtte even. 'Als je die tenminste grondig hebt bekeken.'

'Dit is een uitzonderlijke zaak, waarbij het kleinste detail

van cruciaal belang kan zijn. Dus ja, ik wil graag horen wat Nick ons daarover te vertellen heeft.'

Versluys keek haar geïrriteerd aan en kneep zijn mond tot een dunne, afkeurende streep.

Ze sloeg haar notitieboekje open en keek Nick afwachtend aan. Hij schraapte zijn keel, zijn blik gleed over haar hoofd heen naar een punt in de verte.

'Ik was die ochtend vrij vroeg wakker, rond zes uur. Het eerste wat ik me herinner, is het gefluit van de vogels. Ons huis bevindt zich vlak bij een groene zone in Itterbeek. Het is een vrijstaande bungalow uit de jaren zeventig. Er is nog heel wat opknapwerk aan, maar we hebben het huis vorig jaar gekocht omdat Nadia en ik van rust houden en...'

Kirsten zag dat Nick het opnieuw moeilijk kreeg. Versluys mompelde iets onverstaanbaars. 'Ga door, Nick. Je doet het prima,' zei ze.

Hij wreef langs zijn ogen. 'Het was zaterdagochtend, dus ik had geen haast om uit bed te komen. Door de week sta ik gewoonlijk voor zeven uur onder de douche en vertrek ik tegen halfacht naar het werk.'

'Wat doe je precies?'

'Ik ben vertegenwoordiger bij een bedrijf dat gespecialiseerd is in elektrische installaties en informaticanetwerken voor particulieren, scholen, bedrijven en ziekenhuizen.' Hij wachtte even voor hij verderging. 'Ik had dus geen haast en ik lag daar maar wat voor me uit te staren en te bedenken wat we die dag zouden doen, toen ik merkte dat er iets niet klopte.'

'Bedoel je die vreemde geur waarover je het eerder al had?' vroeg Versluys, als om duidelijk te maken dat Kirstens vragen overbodig waren.

Nick knikte. 'Er hing een onaangename geur, ik wist niet waar die vandaan kwam en er was nog iets.' Hij slikte. 'De